

CLUJUL

CREȘTIN

Cuprinsul

Pr. PROCOPIE: Cinstiți crucea și vă închinați ei.

I. AGÂRBICIANU: Legea lăuntrică și legea externă.

A. Alfons: Infățișarea unui om decurând trecut la cele veșnice.

Șt. BĂRLEA: Gânduri pentru postul mare.

V. GH. Un ales al Domnului.

G. IVAȘCU: Legământul ostășesc
Bibliografie.

SUPLIMENT :

VIEATA COPIILOR. (8 pagini)

Cinstiți crucea și închinați-vă ei

În Dumineca a treia din postul Paștilor, Biserica a rânduit să se facă cinstirea sfintei cruci. Această cinstire este asemenea unui pom cu umbră răcoritoare pe care călătorul ostenit îl întâlnește în calea sa tocmai atunci când dogoreala călătoriei a început să-i sleiască puterile, Călătorul se așează la umbra pomului își înfrământă puterile și săvârșește mai cu zor curgerea călătoriei sale, apropiindu-se de bucuria sfârșitului. Așa suntem și noi pe ostenitoarea cale duhovnicească a postului. Ne apropiem de mijlocul călătoriei. Pentru cei ce s'au ostenit cu înfrânarea postului, umbra crucii le adaugă puteri ca să săvârșească toată calea, iar celor ce încă nu au început calea postului le amintește că nu mai au decât jumătate vremea... și să se grăbească.

Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune despre Cruce, într'una din cuvântările sale ¹⁾ că ea este cea mai frumoasă podoabă ce încununează capetele împăraților. Altădată crucea era îngrozirea lumii, astăzi lumea o caută. O găsim pretutindeni, la domnitori și supușii lor, la femei și băr-

bați, la fecioare și soții, la robi ca și la cei slobozi. Acest semn îl închipuim neîncetat peste membrele trupurilor noastre, pe fruntea noastră și-l arătăm în fiecare zi privirii tuturor. El strălucește pe masa sfântă... Peste tot îl putem vedea închipuit cu multe podoabe însoțitoare, în case, în piețe publice, în locuri pustii, lângă drumuri, pe munți, în păduri... pe vesminte, pe arme, pe vase de aur și argint, pe picturi... în timp de războiu și de pace... atât de mult și peste tot se nădăduște dela acest semn. Și totuși nimeni din cei ce-și însemnează fața cu el nu cugetă în clipă aceea că acesta este un semn al unei morți blestemate; ci este pentru noi o podoabă mai prețioasă decât diamantele și perlele. Crucea nu mai este un obiect de îngrozire; toți o iubesc și o doresc, toți o caută cu ardoare.

Cum a fost cu puțință ea semnul unei osânde, a unei morți blestemate, să devină iubit și cinstit ca un lucru de mult preț, dacă nu parcă dumnezeiasca putere a celui ce a fost răstignit pe lemnul crucii?

Cum de toată lumea își dispută

1) Divinitatea lui Isus Hristos — Trad. franceză a operelor sf. Ioan Gură de Aur vol. II. pag. 377

lemnul pe care a fost întins și atârnat corpul sfânt a lui Iisus-Hristos?

Cum de bărbați și femei, toți cari au putut să-și câștige o mică achie din lemnul crucii îl îmbracă în aur și-l poartă ca o podoabă atârnată la gâtul lor, acest semn al osândei și a celor mai depe urmă chinuri?

Făcătorul tuturor, care a schimbat lumea scoborându-o din stricăciune, cel ce din pământ a făcut cer, a ridicat mai presus de ceruri acest semn al osândei și unealtă a celei mai înjositoare morți.

Iată minunea pe care prorocul a prevăzut-o când zicea: „Și mormântul său va fi glorios“.

Semnul morții a devenit izvor de nenumărate binecuvântări zid nebiruit, diavolului rană de moarte.

Pin acest semn Iisus Hristos a biruit moartea, a sfărâmat porțile cele

de aramă, a rupt legăturile cele de fer... și a scos lumea întreagă de sub osânda ce o apăsa și a vindecat rana firii noastre.

Ceeace n'a putut obține despărțirea mării, deschiderea stâncilor, din care a țignit apă, mana cea cerească ce a hrănit mii de oameni timp de 40 de ani, legea și toate minunile ce le-a văzut deșertul și pământul Palestinei, a făcut *Crucea*, acest semn de înjosire, semn blestemat, iar astăzi, după învierea celui răstignit pe lemnul crucii, semn de cinstire de toată lumea.

Și prin acest semn a arătat Iisus dumnezeirea sa. Așa tâlcuiește sfântul Ioan prețul cel neprețuit al sfintei cruci căreia cinste și închinare i-se cuvine.

Pr. M. PROCOPIE

University Library Cluj

Legea lăuntrică și legea externă

Un om, mare cunoscător al legilor, vorbea odată, cu mari laude, despre legile omenești, acelea cari sunt la temelie societății Statelor, a dreptății. El spunea;

— Vieța omenească în familie, în societate, în Stat, ar fi cu neputință dacă nu ar fi legi, pe cari să le țină oamenii. De aceea de când s'au făcut celea dintâi așezări sociale omenești, s'au ivit și legile date de conducătorii popoarelor. Pă-

rinții au fost cei dintâi cari au stabilit legi și porunci pentru purtarea copiilor. Ei i-au pedepsit dacă au călcat aceste legi. Au fost apoi legile triburilor, când omenirea încă nu era împărțită în națiuni. Au urmat legile date de regi și învâțații popoarelor. Mai pe urmă dreptul de a da legi a fost trecut parlamentelor. Toți făuritorii de legi au fost cinstiți de oameni și de popoare. Dacă nu ar fi legi și judecători cari

să le aplice pedepsind pe cei răi cari le calcă, omul ar ajunge un lup pentru deaproapele său.

Dacă prin legi nu ar fi oprit furtul, uciderea, jurământul strâmb, tâlhăria și dacă prin ele nu ar fi apărat dreptul fiecăruia la ceace este al lui, oamenii s'ar sfâșia ca fiarele cele sălbatice.

Intre alții care-l ascultau, era și un creștin convins, în viață curată, om de mare ispravă și cu multă trecere în lume. El răspunse :

— Sunt adevărate toate câte le-ai spus. Fără legi nu ar fi cu putință viața omenească, și de acea toți suntem datori să ținem legile. Dar toate legile date de oameni, legile cari ne vin din afară, dela Regi, parlamente, judecătorii, nu plătesc nimic dacă nu se supun unei legi cu mult mai mare de cât

toate. Aceasta e legea conștiinței scrisă de Dumnezeu în sufletul fiecărui om, și care ne poruncește să facem binele și să ne ferim de rău. Cea mai mare lege e legea aceasta launtrică. Față de ea celelalte nu pot fi ținute, sau sunt ținute nu din convingere ci numai de frică. Ce este slobod și ce nu e slobod să faci îți spune mai întâi judecătorul din tine însuși. Ce folos că sunt legi cari o-presc : nedreptatea, furtul, minciuna, tâlhăria, adulterul etc. dacă te lasă sufletul să le faci toate acestea câtă vreme ești sigur că nu te prinde nime și scapi de pedeapsă ? Lumea e plină de legi, și totuși hoții, tâlharii, și ceilalți călcători de lege sunt cu miile. Ei nu vor dispărea decât dacă vor asculta întâi de legea conștiinței lor.

I. Agârbiceanu

Infățișarea unui om, decurând trecut la cele veșnice

de Sf. Alfons M. de Liguori

I,

OPERA MORTII

Gândește-te că ești pământ, și că în pământ ai să te întorci. Va veni o zi când va trebui să mori, și să putrezești într'o groapă, unde după cuvântul profetului : Sub tine se vor

Pământ ești și în pământ te vei întoarce (Fac. 3, 19).

așterne vermi și vermi vor fi învălitoarea ta. (Is. 14, 11). Pe toți îi așteaptă aceeaș soartă, fie bogat fie sărac, fie rege s'au supus. Când sufletul va ieși din trup, la ultima răsuflare, sufletul tău va merge în veș-

nicie, iar corpul se va reîntoarce în pulbere. Lua-vei spiritul lor și se vor sfârși, și în țărâna s'a se vor întoarce (Ps. 103, 29).

Inchipeți că vezi o persoană care decurând și-a dat sufletul. Privește acel cadavru care zace încă pe pat; capul căzut pe piept, părul încălțit și încă ud de sudorile morții, ochii înholbați și băgați în cap, fălcile sleite, fața în culoarea cenușei, limba și buzele vi-nete, corpul rece și greu. Văzându-l îngălbenești și tremuri. Câți la privirea unui prieten sau rudenie moartă nu și-au schimbat vieța și au rupt legătura cu lumea.

Mai mare groază produce cadavru-l, când începe să putrezească. Nu vor fi trecut nici 24 de ore de când e mort acel tânăr și putoarea se simte numai decât. Trebuie să deschizi îndată ferestrele, să arzi multă tămâie și să te grăbești după preot pentru a-l înmormânta, ca să nu infecteze toată casa. Dacă acel corp a fost a unui nobil sau bogat nu va servi la altceva decât să trimită un miros tot mai nesuferit. Spune Sf. Ambrozie că: mai greu miroase cadavrele celor bogați.

Iată unde a ajuns acel îngâmfat, acel ușuratic. Mai înainte era primit și dorit de societate, acum a devenit greață și fiori pentru cine-l vede. Cum se grăbesc rudeniile să-l scoată din casa sa, și plătesc gropașii pentru ca să-l pună într'un cosciug și să-l ducă la groapă. Mai înainte îi mergea vestea spiritului său, a manierelor și a glumelor sale. însă în scurt timp după moarte i se uită amintirea. Perita pomenirea lui (Ps. 9, 6).

Lățindu-se vestea morții lui uni zic; era om de omenie, alții: și-a lăsat bine aranjată casa. Unii se întristează fiindcă dela cel mort așteptau ceva

folos; alții se bucură fiindcă moartea dânsului le-a adus ceva câștig. însă în scurt timp nimenea nu mai vorbește despre el. Și chiar dela început rudeniile mai apropiate, nu vreau să audă vorbindu-se de el deoarece numai le răscolește durerea. La vizitele de condoleanțe (de mângâiere) se vorbește cu totul despre alte chestiuni. Dacă cineva îndrăznește a vorbi despre defunct, rudenia îi spune: pentru Dumnezeu nu-l mai aminti.

Gândiți-vă căci după cum a-ți făcut voi la moartea prietenilor sau a rudeniilor voastre, tot așa vor face și alții la voi. Cei vii ce fac, fac mai mult de ochii lumii și ca să se împărtășească din bunurile cele rămase, iar nu pentru ca să-i dea mortului cinstea ce i se cuvine căci la el nu se gândesc de loc, sau tare puțin.

Rudeniile la început vor fi întristate câteva zile, însă în scurt timp se vor mângâia cu bucuriile moștenite, astfel că în curând se vor bucura de moartea ta, și în aceiaș cameră în care ți-ai dat sufletul și ai fost judecat de Isus Hristos, vor juca, mânca, petrece și se va râde ca mai înainte. Iar sufletul tău unde va fi atunci?..

RUGĂCIUNE

O Isuse Mântuitorul meu, îți mulțumesc că nu mi-ai luat vieța când eram dușmanul tău. De câtă vreme am meritat să fiu osândit? Dacă ăș fi murit în aceia zi, în aceea noapte, ce ar fi cu mine în toată veșnicia? Îți mulțumesc, Doamne. Eu primesc moartea ca ispășire de păcatele mele și o primesc în modul cum tu vei afla de bine să mi-o trimiți, însă fiindcă m'ai așteptat până acum, mai așteaptă-mă încă puțin, Lasă-mă

să-mi viu puțin în fire (Iov 10, 20). Dă-mi răgaz să-mi plâng păcatele cu care te-am vătămat, înainte de ce voiți sta la judecată.

Nu mai vreau să disprețuiesc cuvintelor tale. Cine știe, dacă aceste cuvinte pe care eu le-am auzit nu sunt cea din urmă chemare pentru mine ca să mă îndrept? Mărturisesc că nu merit milă. M'ai iertat de atâtea ori, iar eu cel netrebnic, am continuat a te vătăma. Doamne, tu nu disprețuești, nici respingi o inimă care se căiește și întoarce. Inimă înfrântă și smerită, Dumnezeu nu va urgisi (ps. 50). Iată trădătorul care se căiește și întoarce la tine. Doamne, nu mă lăpăda dela fața ta (Ps. 50). Doar tu ai zis: *Pe cel ce vine la mine, nu-l voi scoate afară* (Ioan 6,37). Este adevărat că te-am vătămat mai mult decât alții, fiindcă mai mult decât alții am fost miluit cu lumină și har, dar sângele ce l'ai vărsat pentru mine, mă încurajează și-mi oferă iertare, dacă mă căiesc. Da, marele meu binefăcător, mă căiesc din tot sufletul de cele ce am păcătuit. Iartă-mă și-mi dă harul, ca pe viitor să te iubesc. E destul cât am păcătuit. Vieța ce o mai am, Isuse, nu voiesc să o risipesc în păcate; ci vreau să o folosesc numai în plâns și căință pentru fărădelegile mele, vreau să te iubesc din toată inima, Doamne Dumnezeule, care ești vrednic de o nemărginită iubire.

Marie, speranța mea, roagă-te lui Isus pentru mine!

II.

IN MORMÂNT

Dar ca să înțelegi mai bine, ce ești, creștinule, zice Sf. Ioan Gură de Aur: *Mergi la mormânt, pri-*

vește pulberea, cenușa, vermi și suspină. Vezi cum acel cadavru mai întâi devine galben și pe urmă negru. Apoi se arată pe întreg corpul o mucezeală albă și grețoză, de unde ies puroaie vâscoase ce picură pe pământ, răspândind un miros greu. În acele puroaie se naște o mare mulțime de viermi cari se nutresc din carnea cadavrului. Se adaogă și șoarecii pentru ca să facă masa pe acel corp, unii umblând pe afară, alții intră în gură și prin intestine. Se desface bucată cu bucată, obraji, fălcile, buzele, și-i cade părul; apoi se desbracă coastele de carne și mai în urmă se desleagă brațele și picioarele.

Viermi după ce au ros toată carnea, se consumă ei înșiși și pier de sine. În sfârșit din acel corp nu mai rămâne decât un schelet urât și puturos, care cu timpul se desface deslegându-se oasele, dela încheieturi și căzând capul dela trup se despart. *Au dispărut ca pleava din arie, împrăștiată de vânt în timpul verii* (Dan. 2,35). Iată ce este omul, o mână de pulbere pe care o suflă vântul ca de pe o arie.

Priviți la acel cavaler, care era socotit veselia și sufletul societății, cum a dispărut și nu mai este. Intrăți în camera sa, el nu e acolo. Dacă veți căuta patul său, este dat deja la alții; hainele sale, armele sale, alții le folosesc. Dacă voiți să-l vedeți, aplecați-vă în acea groapă, unde este prefăcut în putrejiune și oase despoiate. Oh Doamne Dumnezeule! acel trup săturat cu atâtea plăceri, îmbrăcat cu atâtea pompă, slujit de atâtea servitori în aceasta stare a ajuns? O, voi sfinților ați fost înțelepți, căci din dragostea lui Dumnezeu, pe care singur l'ați iubit pe acest pământ, numai voi ați știut să vă mortificați trupul și acuma oasele

voastre sunt păstrate ca moaște sfinte. Sufletele voastre curate se bucură de vederea lui Dumnezeu, așteptând ziua cea din urmă, în care vor veni și corpurile voastre pentru a fi părtașe mării, după cum și în această viață au fost părtașe la purtarea crucii. Aceasta este adevărată iubire pentru trup mortificându-l aici pentru ca se fie vecinic în fericire, oprindu-l dela acele plăceri cari iar aduce nefericirea vecinică.

RUGĂCIUNE

Iată deci, o Dumnezeule, la ce va fi redus și trupul meu, pentru care atât te-am vătămat. Ah, la viermi și putrezire. Dar nu mă întristează de aceasta, o Doamne! Din contră, îmi pare bine că astfel va trebui să putrezească și să se consume această carne a mea, care m'a făcut să te pierd pe tine binele meu cel mai mare. Ce face mă doare este că pentru a-mi împlini poftele ticăloase te-am supărat păcătuiind. Nu voiesc însă a dispera de îndurarea ta. După cum spune profetul: „Și iarăși va aștepta Dzeu, ca să se îndure spre noi“ (Is. 30, 18) m'ai așteptat și pe mine pen-

tru ca să mă ierți, dacă mă călesc. Te rog să mă ierți căci îmi pare rău. Da mă călesc din toată inima, o bunătată, nemărginită pentru că nu te-am băgat în seamă. Repet cuvintele Sf. Caterina din Genua: *Doamne Isuse, deajuns cu păcatele, deajuns cu păcatele*. Nu vreau să abuzez mai mult de bunătațea ta, nici nu vreau să aștept întoarcerea și căința până în clipa morții, ci din această clipă vreau să-mi schimb viața. De acum te îmbrățișez. De tine vreau să fiu legat prin sfânta împărtașanie până în ultima clipă a vieții. De-aceia îți încredințez sufletul meu. În mâinile tale Doamne îmi dau sufletul meu Ps 30, 5 Sufletul meu de atâți ani a trăit după poftele lumii și nu am făcut voia ta, dămi lumină și putere ca să te pot iubi toată viața ce-mi mai rămâne de trăit. Nu vreau să aștept până în ora morții ci din momentul acesta promit să te iubesc, să fac voia ta și să-ți rămân credincios până la moarte. O Prea Sfântă Fecioară Marie, leagă-mă de Isus Hristos, și ajută-mă ca mai mult să nu-l pierd.

(Va urma)

Pagina mariană

Gânduri pentru postul mare

Suntem în săptămâna a treia a postului mare, zile sfinte de pocăință în care mai mult ca ori când trebuie să ne coborâm în adâncul nostru sufletesc; ceasuri prețioase, când fiecare trebuie să ne examinăm în fața lui Dumnezeu, ce putem și ce vrem să facem pentru mântuirea veșnică. Vom niza să folosim virtuțile cele mai

necesare și care ne aduc mai mult folos.

Una dintre ele este: *Smerenia*, aceea pornire statoinică a voinței în puterea căreia omul se uită pe sine și caută numai mărirea lui Dumnezeu. Dumnezeu este idealul lui suprem, credința speranța iubirea, centrul tuturor gândurilor, sentimentelor

acțiunilor lui.

Inima smerită ascultă poruncile bisericii, iubește cu blândețe pe aproapele, își păzește limba de cuvinte nesocotite, își conduce pașii pe drumuri drepte.

Și chiar dacă nu poate ține postul în toate asprimea lui, îl va ține

în măsura care poate, având în vedere recunoștința și mărirea inimei lui Isus, care s'a jertfit pentru mântuirea noastră în aceste sfinte zile din postul mare.

Cluj, 24 Martie 1937

Aurora Bârlea
inv.

Legământul ostășesc

sau cuvântul adresat Ex. Sale P. S. S. Episcop Dr.
Ioan Bălan, al Lugojului, din partea On. G. Ivașcu,
în numele celor patru preoți noi hirotonisiți
în catedrala din Lugoj

Excelența Voastră.

În momentul cel mai sublim și mai fericit al vieții noastre, azi, când prin punerea mâinilor Excelentei Voastre, am fost înălțați la treapta Preoției, nu putem să lăsăm să treacă clipa aceasta, fără a aduce mulțumirile noastre cele mai sincere bunului Arhiereu, și nu putem să nu ne refugim la Domnul, făcându-i, în fața reprezentantului Său, profesunea de credință cu sf. Pavel: Darul care l'am primit, Doamne, prin punerea mâinilor Arhiereului, îl vom păstra neatins, curat, nepătat. De Tine Doamne, nu ne vom rușina toată viața noastră, vom fi părtași necazurilor buneii vestiri; vom predica cuvântul, cu vreme și fără de vreme.

Mai ales în zilele cari le trăim, când se lovește în obrazul Domnului cu mitralieră, când vrășmașii Domnului, încearcă să-l scoată din suflete, pentru a instaura domnia Satanei, azi, când bubuit de tun și țâcănit de mitralieră răstoarnă sfinte

altare, desgroapă morții pentru a-i acăța de zidurile bisericilor, pentru a înspăimânta o lume întreagă, cuvine se dar ca noi, cei fără meritul nostru chemați ai Domnului, să punem taina credinței întru conștiință curată să încingem mijlocul nostru cu adevărul, să îmbrăcăm platoșa dreptății, luând coiful mântuirii și sabia spiritului; dă-ne, Doamne, credința lui Petru, zelul lui Pavel și dragostea lui Ioan.

Așa înarmați vom pleca, ori unde vom fi trimiși, absolut desinteresăți, nedorind alt însoțitor și alt prieten, decât pe Domnul cu darul Său. Pe Domnul care, prin un unic favor a dat viața acestui popor deodată de român și de creștin catolic; și a fost bună călăuză acestui popor dealungul atâtor trecute veacuri. Prin bezna întunerecului, în care a fost aruncat fără știrea și învoirea lui, a străbătut acest popor cale lungă, fiind prigonit, asuprit și batjocurit la el acasă, pânăce înaintea cu două sute și mai bine de ani, inima prea milo-

sitivă a Domnului Isus, l'a readus prin Apostolii Săi la sinul bisericii singur mântuitoare, prin ce nu numai că s'a pus pe calea mântuirii, ci s'a săvârșit și „*minunea resurecțiunii naționale*“, încununată cu deplină independență, chiar în orașul unde s'a început sf. Unire. *Măreț efect, a unei cauze sublime.*

Cu jurământ ne legăm, înaintea Ceriului și a Excelenței Voastre, că acolo unde vom fi trimiși, vom munci, ca Domnul să rămână bun ocrotitor, și să se milostivească spre poporul Său, prin noi nevrednicii servitorii Săi. Așa trăind, la lumina principiilor eterne, Domnul tărie poporului Său va da, și Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.

Ne vom nizu din toate puterile, ca să corespundem înaltei Chemări a Domnului, a bisericii Sale. Și când vom fi la sfârșit de viață, să putem spune cu inima împăcată: Luptă bună m'am luptat, cursul l'am plinit, credința o-am păzit, de acum mi s'a gătit cununa dreptății, pe care mi-o

va da dreptul Judecător. În lupta împotriva necredinței, vom forma un front unic, pentru apărarea patrimoniului sacru, ce ne-a rămas din moși strămoși. Vom apăra credința cu grai viu și cu exemplul bun, pentru ca oamenii văzând faptele cele bune să preamărească pe Tatăl din Ceruri.

Cu acest ideal în inimă, pornivom la glasul comandantului suprem, pe prima linie a frontului, în fruntea legiunilor de asalt, pentru biruința finală, pentru Dumnezeu și neam.

Excelenței Voastre încă odată Vă mulțumim din inimă, pentru săvârșirea actului arhieresc, dorind, ca de pe urma lui, să aveți numai bucurie și mângâiere, și cerând arhierescă binecuvântare și părintească dragoste care să ne însoțească pe toate cărările în toate zilele vieții noastre. rugăm pe Bunul Dumnezeu să vă păstreze întru lungime de zile, drept, îndreptând cuvântul adevărului Său.

Lugoj, 21 Martie 1937.

Gavril Ivașcu
preot

Un ales al Domnului

„Măi, da de-ar trăi și acum bietul Grigore, cât de drag iar fi văzând că feciorul lui e preot“, îmi zice un unchi bătrân.

Preotul Gavril Ivașcu n'a avut fericirea de a fi mult timp la sânul cald al părinților săi. A rămas orfan de mamă în zilele lui de copilăș în leagăn. Orfanul, mai mult bolnav ca sănătos, abia doar la vârsta de 5 ani putea pași pe picioare. Sătenii mihoși văzându-l spunea: „O, mai bine îl străngea Dumnezeu din lumea aceasta odată cu mama lui, ca să nu se chinuiească pe pământ“. În războiul cel mare îl părăsește tatăl său; iar sora lui mai mare, frumoasă,

și sănătoasă moare în vârstă de 8 ani și Gavril doar singur ca pasărea fără cuib cald umbla pe uliți dela bunica la unchiul său în com. leud.

Reîntors tatăl său din război, băiatul pleacă la școala secundară în orașul Sighet, unde face progrese minunate la învățătură. Ivașcu era sânguinos la carte din motivul că își da mai bine seama ca ori care coleg al său, că a trăi pe pământ nu-i o glumă ci o datorie serioasă pentru care trebuie să te pregătești bine; iar el era un caracter hotărât și tare, fapt pentru care este apreciat de ori cine-l cunoaște.

Pentru că nimic nu are pe pământ

un rost atât de mare ca răspândirea împărăției lui Dumnezeu între oameni, G. Ivașcu își oferă viața misiunii științe de a fi Apostol al lui Isus. În timpul studiilor teologice deja funcționează la cancelaria Episcopiei de Cluj-Gherla, unde Ivașcu se distinge prin hărnicia sa, devenind cel mai expert informator în agendele de birou, așa încât la cercetarea unor cauze, acte dosare date etc. se recurgea numai decât la Ivașcu zicând: Să în-

trebăm de vlădica cel mic, că el trebuie să știe.

În Inima sa purta ascuns dorul de a părăsi această lume trufașă și zgomoasă și neinformând pe nimeni se retrage la Călugării Iesuiți, și la 21 Martie se hirotonisește preot.

Dumnezeu să-l binecuvinte pe păr. Gavril cu spiritul curăției, al umilinții al răbdării și a iubirii având darul statorniciei în bine până în sfârșit.

Păr. V. Ch.

Bibliografie

Recomandăm cetitorilor noștri următoarele cărți apărute nou.

— *Flacăra credinții*, carte de rugăciuni pentru credincioșii gr. cat., de Păr. Dr. Aloisie L. Tăutu, canonic. 544 pagini, format mic, cuprinde toate cele trebuincioase pentru evlavia creștinului. Lei 50. La comenzi mai mari rabat 10–20%. Societatea Sf. Ioan Gură de Aur, Oradea Parcul Ștefan cel Mare 8.

— Fondul de presă, Sf. Nichita Remesianul a început a tipări piese teatrale pentru asociațiile religioase. A apărut Nr. 1: *La răspântie* piesă în 4 acte de Sabin G. Truția. Prețul 8 Lei. La Soc. Sf. Ioan Gură de Aur

Oradea. — Altele vor urma. Subiectul pieselor e luat din actualitatea modernă.

— *Fecioara înțeleaptă*, povestiri și îndemnuri morale pentru tinerele fete de Dr. Irina Berinde, profesoară. 86 pagini. Lei 25. Tip. Asociației Maramureșene Sighet.

— *Cântărețul catolic*, carte de cântări religioase, alcătuită de Păr. Iosif Tălmăcel 288 pagini Prețul 25 Lei. De vânzare la autor Biserica catolică Bacău.

— *Sfântul Anton de Padua*, de Fr. A. Vieța și noveia marelui făcător de minuni. Editată de Ord. Sf. Vasile, Mănăstirea Bixad. Prețul 8 Lei.

A APĂRUT

la tipografia „Viața Creștină”

„Calea Crucii”

cărticică de evlavie pentru patimile Domnului, cu cele 14 iconițe cari arată suferințele Mântuitorului.

Se poate căpăta la adm, revistei în Cluj, str. Chintăului 51 cu prețul de 5 Lei plus 2 Lei poșta.

Apare săptămânal

Abonamentul :

Anual 100 Lei

Pentru muncitori și țărani 50 Lei

Împreună cu revista „Vieța Copiilor“ anual 140 Lei.

Ambele pentru muncitori 100 Lei.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pentru instituții și autorități 250 Lei.

Abonamente de sprijin 500 Lei.

